

[Erhard Jakobsen.]

loven i hånden, det bør vi kunne, at hvor det skrives noget, der klart strider imod, hvad en politiker har sagt og ment, da skal han have rigelig plads til at gøre rede for, at hans synspunkter er helt fordrejet. Det er ikke bare boulevardpressen, det drejer sig om. Jeg har været udsat for, at Berlingske Tidende har nægtet at optage en artikel, hvori jeg korrigerede en del ting, blot fordi jeg derved snertede til en medarbejder. En medarbejder er skam beskyttet. De må skam ikke angribes. Jeg tror, vi kommer til at tage det op.

Et punkt, som jeg også tror vi kommer til at tage op, kender jeg også fra forhandlingerne i EF. Jeg synes ikke, vi kan holde til år efter år at få at vide gennem statistikken, at antallet af folk, der er døde af sult, vokser. Det er en opfordring til os alle sammen om at øge hjælpen, det ved jeg godt, men er det ikke også en opfordring til at koncentrere hjælpen? Må vi ikke i vores hjemlige politik – jeg ved, jeg måtte gøre det som borgmester i Gladsaxe – stryge en masse ting, som vi gerne ville lave, fordi der ikke er råd til det? Må vi så ikke også i u-landshjælpen sige: først mad, og så mad, og så mad; alt andet må vente, til vi har ydet alt, hvad vi kan, for at ingen skal dø af sult. Hvis folk skal undervises, så forudsætter det jo, at de ikke er døde af sult i forvejen.

Jeg tror i øvrigt, man kunne få den danske befolkning til helt anderledes at slutte op bag ved u-landshjælpen, hvis man i stedet for at sprede den over en række sikkert udmærkede formål – jeg kan ikke kritisere det, for jeg ved ikke nok om det – sagde: det drejer sig om menneskeliv. Så tror jeg, man ville få helt andre beløb bevilget, og der ville måske for dansk landbrug ligge store opgaver i at lave nye former for terninger og pulvere osv., som kunne transporteres til fjerne egne. Måske kunne Danmark dér virkelig bryde vej. Som det nu foregår, kan tallene fortælle os det, at uanset hvor meget vi sætter ind, så bliver antallet af de mennesker, der ikke får, hvad de skal have hver eneste dag, større og større. Det er ikke et spørgsmål om kapitalisme og socialisme, det er et spørgsmål om at gøre noget mere og gøre det rationelt.

Wihjelm (VS):

Den åbningstale eller regeringserklæring, der er til debat her, er efter VS' mening den mest kyniske, vi længe har hørt. Det synes, som om

den sidste stump af regeringens interesse for arbejdsløshedsproblemet er forsvundet i tilfredshed med, at investeringslysten tager til, at profitraten stiger, at eksportordrerne begynder at strømme ind. Ikke ét ord om arbejdsløsheden, ikke ét initiativ til bekæmpelse af den. Stiltiende accept af en ledighed, som er næsten jobbelt så stor som den, socialdemokratiet ved regeringens tiltræden fandt helt uacceptabel.

Det konstaterer vi ikke med overraskelse, vi konstaterer det bare. For vi har hele tiden påvist, at det ikke var beskæftigelsen, men kapitaldannelsen, der stod i centrum for regeringens interesse. Vi har hele tiden påvist, at købekraftudpumpningen kun ville ske, så længe kapitalen var prisgivet købekraften på hjemmemarkedet, og at lønarbejderne ville blive præsenteret for regeringen, i samme øjeblik profitterne kunne hentes på eksporten. Det er præcis, hvad der er ved at ske nu, med afgiftstigninger i modsætning til sidste års afgiftsletter, med opsugning i stedet for udpumpning.

30.000 flere arbejdsløse, det er beskæftigelseseffekten af augustforliget. Det var VS' grove overslag allerede i de travle dage i august. Det blev aldrig anfægtet af regeringens økonomiske ministre. Siden er det blevet bekræftet af mere detaljerede beregninger. Jeg kan sige, at hvis regeringen kan anfægte disse tal, så har den haft uger nu, uden at den har gjort det. Vi ved, at regeringen har ladet foretage såkaldte konsekvensberegninger over forligets virkninger, også på beskæftigelsen, og vi har gennem politisk-økonomisk udvalg for længst bedt om resultaterne af disse beregninger, men vi har til dato ingen fået.

Ikke bare stagnation, men fald i købekraften, det er reallønseffekten af augustforliget. Vi har påvist, at de nævnte 6 pct. er svindel, og at der efter beslutningens egen ordlyd aldrig kan blive tale om mere end højst 5½ pct. Vi har påvist, at de 2 pct. både skal omfatte lønglidningen og overenskomstforbedringer, og at de ikke engang vil kunne kompensere underdækningen på dyrtidsportionerne. Vi har påvist, at det er direkte usandt, når der i den indkomstpolitiske beslutning står om de såkaldt overskydende dyrtidsportioners henlæggelse i ATP, at herved sikres,

»at også disse portioner ubeskåret tilfalder lønmodtagerne«.

Vi har påvist, at portionerne reelt bortfalder efter 1. marts 1979, og at det ikke sjældent betyder et tyveri på titusinder af kroner fra løn-